

stille og fraseparerede Husfruer anvender Analogien af, hvad der gælder om Enter. Det er dog et Spørgsmaal, som fortjener Overvejelse, og som jeg vil henstille.

Endelig vil jeg henlede Opmærksomheden paa § 6, 1ste Stykke, hvor det forekommer mig, at der var Grund til at træffe en Overgangsbestemmelse. Der staar nemlig: „Danst Indfødsret (Statsborgeret) tabes endvidere af den Kvinde, som gifter sig med en Mand, som ikke er danst Statsborger.“ Denne Regel vil i visse Tilfælde kunne komme til at ramme de paagældende temmelig ubilligt, navnlig for saa vidt angaar Spørgsmaalet om Afgangen til Klostre. Der er, som bekendt, her i Landet 1 eller 2 Klostre, der ogsaa ere for Enter, og der er dernæst ogsaa Klostre, der yde en Understøttelse til Enter, f. Eks. naar de tidligere have været indskrevne i Klostret. Det vil en saadan Kvinde ndeluffes fra, naar hun gifter sig med en Udlænding. Jeg kunde forstaa, om man vilde gøre denne Regel gældende i Fremtiden, idet man sagde, at den Kvinde, der efter Lovens Vedtagelse gifter sig med en Udlænding, maa vide, at hun derved giver Afkald paa de og de Fordele. Derimod forekommer det mig at være temmelig ubilligt over for alle dem, der ved Lovens Emanation ere giste med Udlændinge, og det bliver saa meget mere ubilligt, som flere for deres Indskrivelse i Klostret have betalt Penge. Det forekommer mig derfor værdt at overveje, om man ikke til Gavn for saadanne burde give en Overgangsbestemmelse i § 11, hvorefter man var i Stand til ikke at lade denne Regel i § 6 virke til Skade for dem, der paa den Tid, Loven udkommer, ere giste med Udlændinge, men indskrænke den til at gælde dem, der senere indtræde i et saadant Ægteskab. Jeg nævner kun disse Punkter som Eksempler paa enkelte Steder, hvor det forekommer mig, at der kunde være Grund til Ændringer; men i øvrigt er det mit Raad til det ærede Ting, at man skal saa lidt som muligt ændre ved Forslaget og navnlig saa lidt som muligt ved de Dele af det, der ere ordlydende stemmende med den ihenste Lov. Jeg kan saaledes anbefale Tinget dette Forslag og vil, som sagt, gentage, at man efter min Formening bør være endnu varommere med at røre ved dette Lovforslag, end man ellers er ved at røre ved Regeringens Lovforslag.

S. N. Hansen: Jeg har begæret Ordet, fordi jeg ser paa dette Lovforslag med noget mere Betænelighed end den sidste ærede Taler, og det forekommer mig rigtig, om jeg end ikke kan paastaa, at jeg stadig vil bevare denne Opfattelse, jeg har nu, straks at fremsætte disse mine Betæneligheder. Det kan gerne være, at jeg noget blændes af vor gamle nedarbejdede Respekt for Indfødsretsloven af 1776, men det kan ogsaa være, at de Tilstande, vi der leve under, maaske ere de naturligeste for os, og, om saa er, bør vi ikke forlade dem. Jeg gør opmærksom paa, at vi have alle set op til den Tilstand, der blev bragt til Veje ved Indfødsretsloven, som den fundamentale Ordning for vort hele Samfund. Den har i alt Fald det gode ved sig, at den gennem de Fortolkninger, som i Tidernes Løb ere fremkomne, er bleven nogenlunde sikker. Sætte vi nu en ny Lov ind, som paa mange Punkter har tvivlsomme Bestemmelser, ville vi længe komme til at leve under en Usikkerhed, som ikke er heldig. Det skulle vi efter min Mening kun gøre, hvis der er fuldgældige Grunde til at sige, at vi ikke bør bevare det bestaaende. Jeg vilde helst have, at disse Grunde skulde være Forhold, vi her hjemme leve under, men det vil man næppe kunne paastaa. Man har stillet op som Grund til at gaa til det ny, at vi derved komme i Overensstemmelse med de øvrige Landes Lovgivninger, og det stilles endogsaa i den Betænkning, vi have liggende for os fra Kommissionens Side, op, som om dette var det hovedsagelige Formaal. Jeg sætter derimod den Betragtning, at dette ikke er nok for os til at forlade den bestaaende Tilstand, naar der ikke viser sig noget særligt Tryk ved den. Og — hvad der ogsaa maa fremhæves — jeg tror ikke, at de Bæsteligheder, man har haft i enkelte Tilfælde med at klare sig overfor fremmede Stater, ligge i Overensstemmelsen mellem de forestillige Lovgivninger; jeg tror, de ligge i, at de enkelte konkrete Tilfælde have kunnet stille sig noget tvivlsomt. Maa jeg ogsaa nævne, at det er jo saa, at med Norge ere vi endnu i Overensstemmelse, det er kun Sverige, der har en anden Lovgivning. Jeg ved ikke, hvorfor man i Norge har holdt igen paa at følge Kommissionensbetænkningen; jeg har tænkt mig, at man nødvendig vilde forlade den Lov, man har, hvorimod man i Sverige hurtigere